

N:o 72.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 29 april 1893.
 — — — — Andra Kammaren den 29 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om lagbestämmelser i syfte att bereda vissa enskilda tjänstemän samma skydd som statens mot förnärmelser i deras tjensteutöfning.

(Lagutskottets utlåtande n:o 44.)

Till Konungen.

Sedan uti 19 kap. 11 och 12 §§ strafflagen stadgats ansvar för skadegörelse å statens kanal- eller slussverk eller annan sådan vattenbyggnad eller jernvägsanläggning, som i 14 § samma kap. föreskrifvits, att hvad enligt förstberörda lagrum gäller om statens deri nämnda anläggningar också må tillämpas å dylik anläggning, den der tillhör enskilda personer, menigheter eller bolag, derest Eders Kongl. Maj:t förordnat, att sådan anläggning skall njuta lika skydd som statens, så stadgas i 25 kap. 22 § 2 mom. strafflagen, att de vid dylika enskilda anläggningar anställda personer äro, i förhållande till allmänheten, för fel och försummelser i sin tjensteutöfning underkastade ansvar lika med de vid statens omförmälda inrättningar antagne tjänstemän.

Efter omförmälände häraf har enskild motionär inom Riksdagen anmärkt, hurusom, då likställighet på ofvan angifna sätt emellan de i statens tjänst och de vid ifrågavarande enskilda anläggningar anställda personer rådde i fråga om *ansvar*, det ville synas, som redan häraf borde kunna följa likställighet jemväl i afseende å *skydd* mot förgripelser, som emot nämnda, i statens och i enskild tjänst varande personer i deras tjensteutöfning begingos. Så vore emellertid icke förhållandet,

ty under det att 10 kap. strafflagen förunnade dylikt skydd åt statens tjänstemän i allmänhet och således äfven åt de nu ifrågavarande, tillkomme deremot icke sådant skydd de vid förenämnda enskilda inrättningar tjänstgörande. Beginges våld eller annan förnärmelse mot en sådan enskild tjänsteman i hans tjensteutöfning, drabbades den brottslige icke därför af annat ansvar än det, som skulle följa, derest förgripelsen vore begången emot enskild man.

För beredande af skydd åt ifrågavarande, i enskild tjenst anställda personer emot förnärmelser i tjensten talade jemväl en annan omständighet, nemligen den stora vikt, som låge derpå, att den allmänhet, hvilken begagnade sig af ifrågavarande inrättningar, måtte dervid kunna påräkna den största möjliga trygghet för sina personer och sin egendom; och att det i detta afseende icke vore utau betydelse, om den personal, af hvilken allmänheten betjenades, i sin tjensteutöfning tryggades mot öfvergrepp eller ej, vore påtagligt. För den trafikerande allmänheten torde det vara i ungefär lika hög grad önskvärdt att betjenas väl och säkert af tjenstepersonalen vid t. ex. de enskilda, för allmän trafik upplätta jernvägarne som af statsbanornas tjänstemän. Men ville man detta, vore det också skäl att för tjänstemännen vid de enskilda jernvägarne underlätta deras tjensteutöfning genom att låta dem komma i åtnjutande af samma skydd, som tillkomme personalen vid statens banor.

Riksdagen, som i likhet med motionären finner giltiga skäl icke föreligga för bibehållandet af den åtskilnad, som i ifrågavarande afseende för närvarande förefinnes emellan statens tjänstemän, å ena, och de af motionären åsyftade enskilda jernvägs- och kanaltjänstemän och betjente, å andra sidan, får på grund häraf anhålla, att Eders Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelse derom, att hvad i 10 kap. 5 § strafflagen finnes stadgad om ansvar för brott, begånget mot statens tjänsteman, jemväl skall gälla i fråga om brott, som föröfvas mot i tjensteutöfning stadd person, anstald vid sådan kanal eller jernväg, anlagd af enskilda personer, menigheter eller bolag, beträffande hvilken Eders Kongl. Maj:t förordnat, att den skall åtnjuta samma skydd som statens.

Stockholm den 29 april 1893.

Med undersätlig vördnad.